

Den nye lejer

Ingen tvivl om den nye nabos økonomiske formåen. Tesla var bilmærket. Boss var bukserne, blå og ret slim. Hørskjorten, offwhite, stod åben ned til mellem bryst og navle. Kun knappet et sted. Selvfølgelig solbrændt teint. Solbriller i Police-design. Og skoene. Skoene. Jeg har altid ment, at man bør kende en mand på hans skovalg. Skoene signalerer tryghed, udfordring, åbenhed, smag.

Det var, ikke selvfølgelig, men stilmæssigt et godt valg. Brune mokkasiner af umiskendelig italiensk afstamning. Mærke ukendt – for mig. Bare fødder – god sommerstil.

Jeg hilste, lettere duperet, på ham fra min stol under parasollen. Mine Ray Ban afslørede ikke min umiddelbare begejstring over hans tilsynekomst i næsten perfekt imagekonstrueret og vel ret udfordrende ydre. Han hilste igen på en hjertelig, dog afmålt maner.

Tesla'ens døre havde han ladet stå åbne, selvom vinden var taget til og de små støvbevægelser fra gruset på pladsen egentlig gav god grund til at lukke dem. Især når en bil kom eller blot en cykel. Legende børn støver også ret meget. Måske havde han automatisk støvsuger i bilen, tænkte jeg. Eller måske indleverede han den blot til

rensning efter ferien. Eller hvad der nu var grunden til, at han havde valgt netop dette sted at bo. Ferie eller arbejde, for nogle kommer det ud på ét. For mig drejede det sig om en erhvervsmand med en solid økonomisk bundlinje, som havde bestemt sig for en tid i en ikke for prangende sommerhytte.

Så han var altså ikke en decideret blærerøv, konkluderede jeg. Valget af en Tesla kunne være et miljøbevidst valg. Vel også mærkevarerne, som må alt andet lige være mere holdbare, end de billige fra supermarkederne. Blot mit eget ræsonnement i situationen.

Hvor om alt var, havde han besvaret min hilsen med et venligt nik og et afmålt 'hej'. Det var fint nok for mig.

Han tømte Teslaen, lukkede vinduer og døre. Den næste halve time kunne man høre hans rumsteren derinde. Han havde sat noget musik i gang. Det var i hvert fald ikke Globus Guld, nærmere Spotify. Genren var noget blandet 70'er, 80'er, 90'-noget. Engelsk, amerikansk, dansk. Men ingen rockmusik. Få forvrængede guitarer. Og ingen saxofoner, hvilket var bemærkelsesværdigt i min optik. Jeg har åbenbart en fordom om, at folk, der er med på beatet, dyrker jazz på en eller anden måde – og ingen saxofon overraskede mig. Dette musikvalg var udelukkende fra feel good-skuffen. En blød mand?

Jeg har set mange afsnit af 'Kender du typen'. Jeg mener ikke, jeg er en fremragende menneskekender, min tanker går mest ud på, at jeg er umådeligt interesseret i mennesker og deres handlinger. Jeg kan sidde i lang tid på for eksempel en gågade og bare studere folk. Jeg forestiller mig, hvad de taler om, deres relationer, turister eller ej og så videre.

Var han bare en blød mand? Homoseksuel? Arj, hvorfor lige den tanke? Faktisk dyrker jeg selv af og til den bløde musik à la den inde fra hans lejlighed. Indimellem kunne man høre ham tralle med. Og jeg er overhovedet ikke til mit eget køn. Men jeg kan sagtens tage stilling til, om en mand tiltaler mig eller ikke. Han her tiltalte mig umiddelbart.

Blidhed hører den fremadskridende alderdom til. Ingen absolut sandhed, men sikkert ikke helt forkert, statistisk set. Blidhed *eller* overblik *eller* overbærenhed *eller* overskud *eller*... – en velkøgt grød af det hele. Var jeg blid? Ikke helt.

Konklusion indtil nu: Formuende mand, stilbevidst, alene, blød, venlig attitude o.l. Nu manglede jeg blot at lære ham yderligere at kende. Og sådan noget er jeg god til.

Det var lang tid siden jeg havde været her, og en Tesla havde jeg ikke set før, altså her. Gad vide, om han rent faktisk kendte stedet. Det kunne da godt være. Alene, eller? Jeg har altid været interesseret i folk. Nysgerrig, ville nogen mene.

Jeg skyllede kruset af, stillede det på kanten af håndvasken og hev en øl ud af køleskabet, åbnede den med stor tilfredsstillelse, genkendte den korte, hvislende *popfzzzt*-lyd fra ringåbningsmekanismen og tog den med ud på den anden terrasse, den med udsigt til vadehav og fastland. Og i skygge.

Han havde arrangeret gennemtræk, gættede jeg. Normalt ved gennemtræk smækker en eller to døre i, men det havde han undgået. Måske *havde* han faktisk været her før. Kiler! Måtte se at skaffe nogle.

Jeg tog en stor slurk af den helsebringende Urquell og glædede mig over den bedste humle, jeg kender. Kilden til en god sommerdag. Let beruselse, fantastisk smag. Tømte den imidlertid alt for hurtigt. Men der var en mere i køleskabet.

Ro på Rømø, blid musik fra naboen, som havde sat kaffe over, en af mine yndlingsdufte. Silkeskydække over ø og land. Kun en simpel brise heromme mod sydvest.

Udsynet mod fastlandet er bedst fra en ø. Jeg lukkede øjnene og de fire andre sanser tog over. Vadehavsduft, måger, terner, eftersmagen af humle, mine nøgne fødder mod de varme fliser. *Min sjæl, hvad vil du mer'?*

“Fantastisk dag! Og sikken udsigt!” Ja, undskyld min forstyrrelse af din åbenlyse ro. Men jeg må simpelthen rose øen, dagen, udsigten.”

Jeg vendte mig om til venstre, rejste mig op og hilste på.

“Velkommen til!” var, hvad jeg havde at sige.

Vi gav hinanden hånden.

“Goddag, jeg er David,” fortsatte han. “Rosenbaum til efternavn. Jøde af fjerde generation, mest på grund af min moder, bedstemor og oldemor. Jeg holder ved det udelukkende af familiære grunde. Irreligiøs som jeg er.”

“Okay,” svarede jeg og præsenterede mig med knap så meget baggrund. Måske fordi jeg ikke er jøde. “Og jeg er så heller ikke så religiøs, at det gør noget.” Jeg smilede og fortsatte: “Jeg kunne jo ikke undgå at lægge mærke til dit bilvalg. Er den ny, Teslaen?”

“Nej, det kan man ikke sige. Den har kørt knap 80.000. Det er en firmabil, som jeg har fået lov til at købe, efter at firmaet gik konkurs. Glimrende køretøj i øvrigt.”

“Okay, lyder ikke rart, kender man måske til firmaet? Hvilken branche, computer eller lignende?”

“Ja, lidt. Medier, reklamer og lidt kommunikation.” Han brugte nogle sekunder til at tænke sig om. “Så, lidt har du ret. Et øjeblik!” Han gik ind og kom lidt senere ud med to dåseøl. Gav mig den ene, vi åbnede næsten samtidigt og skålede ved at løfte dåserne. “Så, hvad laver du?”

Jeg havde forberedt mig på det spørgsmål.

“Jeg er pensioneret lærer. Nu skriver jeg. Forfatter, ynder jeg at kalde mig. Men jeg laver en del andet også.”

Han spurgte, om jeg ikke havde bil. Jeg forklarede, at den lige var omme ved mekanikeren til et lille eftersyn. Noget med olie pumpen.

På et tidspunkt blev det min tur til at hente en øl, det gjorde jeg så. Min sidste Urquell lod jeg stå. Carlsberg var, hvad jeg havde at byde på. Vi stod op. Det havde været lidt underligt at sidde på hver sin side af et hegn på cirka en meters højde. Det var ligesom indforstået. Vi havde en god, umiddelbar kemi. Ingen akavede pauser. Han ville vide meget, og det havde jeg jo ikke noget imod. Han spurgte til sammenholdet i de her rækkeboliger, og hvilke typer der var. Jeg kunne jo kun svare, at folk var ret almindelige, turister og ejere. Tyskere, danskere. For tiden næsten udelukkende turister. Kun i to af lejlighederne boede der nogle, jeg kendte. Danskere fra fastlandet, oplyste jeg med et smil.

På et tidspunkt fik han et mobilopkald, sagde undskyld og gik indenfor. Lukkede døren til terrassen. Jeg viste hensyn og gik også indenfor. Og så kunne jeg jo lige så godt begynde på at tilberede min aftensmad, som her til aften bestod af biksemad med spejlæg og danskvand. Der var en halv bøf og trekvart kyllingebryst. Kartofflerne skulle koges først, det er den måde jeg foretrækker. Masser af løg!

Jeg var i gang med at græde over løgene, da jeg hørte ham åbne døren og komme ud på terrassen igen. Jeg skyllede hænderne, tørrede dem i et viskestykke og gik ud.

“Hej igen! Jeg gik lige ind for at forberede min aftensmad. God samtale?” spurgte jeg nysgerrigt. Nok lidt *for* nysgerrigt, men det havde han åbenbart ikke problemer med.

“Nej! Lige for tiden er de fleste samtaler over mobilen ret negative, i bedste fald neutrale...” Det skæve smil signalerede: BØVL NEDTUR.

“Men du råbte i hvert fald ikke højt, så det kan vel ikke være så slemt...,” prøvede jeg.

“Man bliver jo lidt immun over for problemer og andet lort,”

Jeg sad og nød biksemaden. Kom lige til at tage en snaps og en øl mere end planlagt. Jeg var ret oplivet efter vores relativt korte, men første og ret ordentlige samtale. Han var til at stole på, fornemmede jeg. Han havde den type umiddelbarhed, som smitter. Jeg ved, jeg er god til at lytte, og at jeg virker tillidsfuld. Så mange betror sig til mig, fortæller om ting, man ikke skulle tro, de ville betro en fremmed. Som om de har et behov for at blive hørt, læsse godt og skidt af. Han lod ikke til at være den type. Jeg fortolkede det som en form for ligegladhed, som ikke havde noget med mig at gøre. Måske ville han bare gøre et godt indtryk. *Vi var jo naboer.*

Vi aftalte at spise frokost sammen næste dag. Jeg havde tilbudt inde hos mig, men han insisterede på at tage på restaurant.

Jeg vågnede tidligere end normalt, hvilket vil sige omkring ti-tiden. Men i dag var klokken halv otte, og jeg var helt vågen. Når jeg står så tidligt op, plejer jeg at gøre lidt ud af det og forkæle mig selv, så jeg tog brusebad, børstede tænder, tog nyt tøj på, inderst til yderst, og hentede morgenbrød. Til fods, selvfølgelig.

Jeg dækkede op udenfor. Op mod solen havde der lagt sig en sommerlig dis, som blot gjorde formiddagsvejret endnu mere perfekt.

Jeg kogte et æg, fem minutter sædvanen tro, sådan at hviden ikke flyder over, når man hakker toppen af. Et stykke rømmøsk oldtidsrugbrød og salt hører til – og kaffen. Skive nummer to omdanner jeg altid til ostemad med lidt fransk dijonsennep. Og så sluttede jeg af med morgenbrødet: en grovsnegl fra 'Æ bache', som de lokale kalder det nyligt opståede bageri. Denne gang var osten en af de lagrede fra Tistrup. Kun tynde skiver ovenpå senneppen og på den ene en halvdel sukkerfri hindbærmarmelade – og kaffe til. Sådan et måltid får mig til at erkende, at livet på Rømø ikke er så ringe endda. De mange smage popper op med jævne mellemrum i små bøvser, så man nyder måltidet igen.

Jeg hørte rumsteren inde fra David Rosenbaum, og at han åbnede døren ud til terrassen, hvor jeg skyndsomt pakkede bestik med mere sammen, så tyst som muligt. Jeg havde ikke lyst til nabopassiar lige nu. Mine morgener og formiddage vil jeg gerne have for mig selv. Jeg lod dog døren stå åben.

Et kvarters tid efter hørte jeg gruset knase og jeg kiggede ud. Han var på vej væk. Jeg tændte for min afspiller

og lod mobilen via bluetooth afspille min sommerplayliste. Så satte jeg mig og åbnede pc'en.

Arbejdstitlen var foreløbig 'Den nye lejer' efter en film af Roman Polanski. På engelsk 'The Tenant'. Ikke så psykotisk og vanvittig som hans film, men jeg håbede at tilføre historien et vist tvist, en lille fordrejet personlighed, som en gæst på øen kunne bære på.

De første stikord til den nye novelle var åbenlyse. Jeg starter altid med de åbenlyse, altså faktuelle ord. Ord der afspejler virkeligheden omkring mig. Siden kommer historien med de personer, som historien er bundet op om.

I dag besluttede jeg, at personerne kun skulle nævnes ved efternavn, da jeg nok ville komme for tæt på visse, som nogle ville mene at genkende. Og det var jo aldrig meningen. Altså kun efternavne. Om muligt intet navn i visse tilfælde: en kvinde, hun, en mand, han osv. En tysker, en dansker, en sønderjyde osv. Så neutralt som muligt.

Man kan jo for nemheds skyld give personerne navne i kladden og så omdøbe dem ved den endelige gennemlæsning.

Nå, jeg var nået til at line plottet op, da det bankede på døren ud til gårdspladsen. Klokken var allerede halv-et. Det var David Rosenbaum.

“Hej, håber, du har sovet godt og haft en god formiddag,” smilede han. “Hvad siger du til frokost nu?”

“Hej, jo, fremragende ide,” smilede jeg tilbage. “Jeg tager lige sko på.”

Der er få steder på øen, hvor menukortet ikke er tilpasset en speciel tysk smag, hvis man kan kalde det det. Men frokost er som regel også dansk. Og vi havde åbenbart samme forventninger til et frokostbord: Sild, smørrebrød og slutteligt en ostemad med stærk ost. Vi var sultne, var vi også enige om. Vi var gået om til kroen – i forventning om en dram over tørsten. Det var vi også enige om.

Under silden skåler man hver gang, man drikker af snapsen, i dag en Brøndum til. Kommensmag. Til smørrebrødet valgte vi samstemmende porse. Det var til æg og rejer og flæskesteg med rødkål, til osten med grevafedt under en valnøddesnaps. Øllet var pilsner og den blå fra Refsvindinge, nummer 16. Når de nu havde en god specialøl, understregede han. Her afslørede han sit fynske modersmål ganske let, men nok til at det tydeligt kunne bestemmes.

“Du er jo fynbo, ikke?” afslørede jeg.

“Jo da, når jeg bliver lidt beruset, kommer det frem. Er det meget tydeligt?”

“Temmelig,” fastslog jeg. “Skål!”

Jeg fortalte, at jeg går meget op i sprog, og at fynsk er en af mine yndlingsdialekter.

“Sådan må det jo være, når man er forfatter,” kommenterede han. “Skal vi lige have den sidste valnød?” Det bestilte vi så.

Vi gik om på havnen, og han fortalte på livet løs om sin skilsmisse, konens bedrag med en af kontoristerne, hendes medvirken til den økonomiske nedtur, som fulgte efter. Hun havde sammen med Julsgaard, kontoristen, lænset deres privatkonti og under dække investeret skjulte likvider i aktier. Han var sikker på, at både penge og aktier nu befandt sig i udlandet. Han havde anmeldt det, men kunne jo intet gøre. Pengene var de fælles om, samme konti, samme kort. De skjulte midler i aktier var jo ikke til at anmelde. Han havde været i banken og tjekke boksen, men jo forgæves. Den var selvfølgelig tom. Familie havde han ingen af, enebarn som han var, uden forældre, som var afdøde. Mange år siden.

Grunden, til at jeg absolut skulle lægge øre til så lang en personlig beretning, var delvis den hyggelige frokost med de rigelige mængder af god drikkelse. Og så havde han

bare brug for at komme af med det, verbalt. Nogle påstår, at man så får det bedre – jeg tvivler.

Næste dag kom Tesla'en ikke længere end til udkørslen fra gårdspladsen. Den holdt derhenne. Han sad i den, tilsyneladende for tjekke årsagen. Så stod han ud, og jeg gik hen imod ham. Jeg kunne se nogle af gæsterne stå og snakke ovre ved de sidste af lejlighederne, den ene med en brødpose i hånden. Han pegede kort over mod Tesla'en, og de skyndte sig ind i hver deres lejlighed for enden af rækken. Jeg undrede mig en smule. Men de regnede vel med, at jeg var på vej over for at hjælpe. Hvilket jeg ikke kunne.

“Hej! Ja, jeg må jo erkende, at mit overblik over strøm-niveauet ikke er det bedste. Jeg skulle selvfølgelig have ladet op. Nu når jeg ikke det møde.” Han fandt sit Falck-kort frem og ringede efter hjælp. De kunne først være der om cirka 25 minutter.

Hvad det var for møde, sagde han ikke noget om, og jeg spurgte ikke.

“Hvornår skal du være der?” Jeg var kommet i tanke om, at min bil ville være færdig til afhentning i dag, faktisk i morges. “Kan du styre en Fiat 500?” spurgte jeg.

Hans ansigt klarede op, da jeg tilbød ham at låne min Fiat. Værkstedet lå kun fem minutters gang væk. Jeg

ringede til værkstedet og forklarede, at bilen blev hentet af David Rosenbaum.

Ti minutter efter var han på vej til fastlandet, til sit møde. Han lovede at være hjemme inden aften. Vi udvekslede mobilnumre, hvis der nu imod al forventning skulle ske noget.

Jeg ventede på vejhjælpen, fik strøm nok til at køre om til den nærmeste ladestander. Han havde forklaret fremgangsmåden og givet mig sit abonnementskort med. PIN-koden kunne han bare ændre senere. Det vigtigste var, at han nåede sit møde.

Jeg lod den lade op, kørte en kort tur for at blære mig og opleve stilheden på vejen. Jeg har jo ikke råd til en investering af den størrelse, men man må som bekendt godt drømme. Og nyde nuet.

Jeg holdt ind ved brugsen og købte øl, en billig whisky og mad til to dage. Jeg lagde varerne om i bagagerummet. Lidt stolt over at kunne finde ud af det. Enkelte fulgte interesseret min lidt uvante indstigning i det elegante køretøj. Der lød dog ingen latter. Jeg satte kursen hjemad med hjulenes hvirken og den svage summen som overbevisende tegn på bæredygtighed. Og engang i fremtiden ville vel selv produktionen af batterierne blive bæredygtig.

Han var tilbage lidt over seks. Han roste min bil. Han havde regnet ud undervejs, at hvis han holdt den på maksimalt tilladte hastighed – hvilket han jo havde gjort – ville den køre cirka 28 kilometer på literen. Hvis man ellers kunne tro på computeren. Det mente jeg da, at man kunne. Man ved dog aldrig med de bilproducenter, blev vi enige om.

Jeg blev inviteret på snacks og en drink. Han havde sat musik på, lidt for høj efter min smag. Vi kunne dog sagtens tale og høre. Og stemningen var god. Snakken gik, og han fik gjort yderligere rede for sin situation. På et tidspunkt lød der et par kraftige lyde. Vi så på hinanden.

“Det var vist lidt bøvl med containerne,” grinede jeg. “Utilfredse turister som tager fejl,” lagde jeg til. Jeg har ofte hørt containernes låg blive smækket i. Som om folk er fornærmede.” Jeg ved ikke, om han godtog min antagelse, men han blev siddende i kurvestolen og vi fortsatte snakken.

Senere, noget senere, hvor snakken var nået om forbi mig og lidt for langt ind under huden – især hvad angik mit tidligere ægteskab og skilsmisse, hvilket jeg sagde, rejste han sig op.

“Hvornår lukker pizzeriaet? Jeg er sulten, hvad med dig?”

Jeg nikkede ja. “Joh, efterhånden, kunne være udmærket. Jeg ringer. Måske bringer de ud.”

Det gjorde de. For en halvtredser ekstra.

Quattro staggioni til ham og prosciutto e funghi til mig.

Han skænkede resten af rieslingen op i mit glas.

Jeg var på vej ind til mig selv efter nogle øl til pizzaerne og kastede et blik henimod indkørslen, men pizzabuddet var endnu ikke så vidt. Hvad jeg derimod så, fik mig til at glemme alt om øl med mere.

Teslaens forrude var smadret.

Den nye lejer II

Pizzaerne kom først. Landbetjenten ankom lidt efter på sin cykel. Det tog dog kun omkring en halv time – han havde været på sin daglige aftentur i nabolaget.

“Der må have været vidner til hærværket,” mente han og hev sin notesblok frem. Vi gav ham ret. “Jeg laver lige en rapport, og så kommer jeg i morgen formiddag. Så må vi se. Jeg tager lige et par billeder som dokumentation, så du kan få en ny rude i.”

Carglass kunne først komme om morgenen næste dag. Det ville dog være ret omsonst, da de jo ikke kunne udskifte ruden der, på en støvet gårdsplads. Så han måtte ringe til Falck og få dem til at bringe Teslaen til Esbjerg. Vi støvsugede glasskårene fra forsæder, forpanel og måtter foran. Så måtte vi tage resten, når bilen kom tilbage.

Falck kom en time efter opkaldet.

Da det var for bøvlet at tage med for at leje bil, fik han lov til at låne min, til en ny rude var sat i.

Resten af aftenen spiste vi opvarmede pizzaer, drak øl og halvdelen af den billige whisky. Klokken blev midnat, da jeg lagde mig i sengen. Han havde beholdt bilnøglerne.

Det bankede på døren, og røg op og ud af sengen. Skyndte mig at få bukser på og kiggede ud – det var betjenten.

“Godmorgen! Nå, Rosenbaum har åbenbart lånt din Fiat...”

Jeg gav ham ret.

“Ja, man må jo hjælpe hinanden – hvis man da ikke lige går rundt og begår hærværk,” fortsatte han.

“Ja, det... ” Jeg var ikke helt med på legen og ironien.

“Nå, men jeg tager lige lidt rundt og spørger folk, om de ved noget. Så kommer jeg tilbage hertil. Giver du en kop kaffe så?”

Han rakte mig sin rapport til forsikringen.

“Selvfølgelig!” Så havde jeg også lidt tid til at vågne. “Og tak! Vi ses!”

Man må jo hjælpe hinanden, var landbetjentens ord. Og det er vel noget af det, en lokal repræsentant for ordensmagten står for. Et yderområde i staten fortjener at blive taget hånd om lige så vel som resten af riget. Et godt signal også til turisterne, hvis talrige besøg gerne må fortsætte.

Det danske ægtepar i nummer 28, som også ejede lejligheden, havde ikke været hjemme, da det skete. Den tyske turist i nummer 30 havde FaceTimet med sin familie i Berlin,

hvilket han jo kunne bevise, og havde ikke lagt mærke til noget. De to lejligheder for enden af rækken beboedes af to mænd, som åbenbart kendte hinanden ret godt, eftersom de spiste morgenmad sammen, da betjenten bankede på. De havde kun hinanden som alibier, og havde angiveligt set tv sammen på den enes storskærm. Selvfølgelig vidste de, hvad der var i tv i det tidsrum. I de resterende fem lejligheder med lejere, var folkene ældre med forskellige handicap. Et par havde været på kro, et par var nærmest døve og gik med høreapparater. En manglede venstre arm. De sidste to lejere var så bevægelseshæmmede, at det ville være umuligt at forestille sig hærværk fra deres side.

Fælles for alle lejerne/ejerne var, at de intet havde bemærket. Sagde de.

“Det ligger sådan set ligefor, at de to for enden, er de eneste, man umiddelbart kunne mistænke for at have begået det,” konkluderede betjenten og tog en bid af rundstykket og en stor slurk kaffe. “Uden selvfølgelig indirekte at anklage dem,” fortsatte han, da han havde tygget af munden.

“Nu, du lige nævner den mulighed, så så jeg dem, altså de to henne for enden, stå og snakke, da jeg gik hen til

David i Teslaen. Han stod og ville vist spørge dem om hjælp, men de forsvandt ind i lejlighederne. Sådan så det ud.”

“Okay!” Han tog resten af rundstykket i én mundfuld, tyggede lidt, drak resten af kaffen og rejste sig. “Tak for kaffe! Jeg tager på kontoret og tjekker, om der har været lignende hærverk i området. Det er godt nok ikke normalt her på Rømø – gudskelov for det!”

Han ville senere ringe til David og fortælle ham, hvor langt han var nået i efterforskningen.

Da David kom tilbage, havde han allerede aftalt med ejeren, at der skulle installeres overvågning. Firmaet ville først kunne komme næste eftermiddag, men han havde købt en attrap, som vi med det samme satte op på et synligt sted. Han satte to mærkater på lågestolperne. Og en på døren.

Han havde meget at ordne, blandt andet udfyldelse af skadesanmeldelse og en delikat samtale med sin kones forældre. Han ville prøve at støve hende op.

Så jeg lavede aftensmad til mig selv, vaskede op og satte mig med pc'en og min novelle.

Han lånte Fiat'en igen næste dag. Jeg fulgte min daglige rutine med morgenmad, skrivning, frokost, gåtur, kaffe og skrivning og skulle til at forberede aftensmaden, da der lød et Fiat-dyt. Jeg gik ud og tog imod ham.

“Hej. Dejlig dag! De har ringet fra Carglass, bilen er færdig, og de har rensset den for glasskår. Fantastisk!”

“Hold da op, hvornår skal den hentes?” Jeg var ret benøvet over effektiviteten.

“Ja, det er lige det... De har ret travlt og ikke plads til så mange ad gangen, så de spurgte, om jeg kunne hente den i aften...”

“Okay, jamen så henter vi den. Jeg tager lige sko på og finder kørekortet.”

Han så meget tilfreds ud.

“Så giver jeg mad på en kro eller noget.”

Flæskesteg med rødkål, kartofler og brun sovs er ikke det værste. Det er det danske køkken, Brøns Kro har på menukortet. Dertil en Tuborg fad. *Sad lige i mavsens*, som han udtrykte det.

Vi havde kørt i to bils-kolonne. Han havde egentlig foreslået Weis' Stue i Ribe, men da jeg nævnte dansk mad *til en rimelig penge*, slog han til.

Vi gik hver til sit efter en stille snak over hegnet og en pilsner. Han ville lade dør og vinduer ud mod gårdspladsen stå åbne og prøve at holde sig vågen, hvis der nu skulle komme ny hærværksaktivitet i løbet af natten.

Og i løbet af natten var han nok faldet i søvn, for da han stod op og tjekkede sin bil, kunne han notere sig et nyt hærværk: to smadrede baglygter.

Som om, nogen ville fortælle ham, at han ikke skulle vide sig for sikker, og at de da godt vidste, hvordan en attrap ser ud. I øvrigt så det ud på gruset, som om vedkommende hærværksmand (-mænd?) havde urineret op ad den venstre baglygte.

Min sølle kommentar til hændelsen bestod af en tanke om at tage dna af urinen, hvis det kunne lade sig gøre. Han så på mig med et ikke ret overbevisende smil. Det ville næppe komme på tale, det var jo ikke den største forbrydelse, verden har set.

Den ene pære virkede, så min gode, hærværksforfulgte nabo valgte at tage sin egen bil til det han kaldte sit arbejde. Han ville lige tjekke, om han kunne få baglygterne skiftet et sted på vejen.

Om han fik det gjort, ved jeg ikke, for han vendte ikke tilbage. Jeg ringede og sms'ede til ham, men han svarede

ikke. Jeg slog det hen, skænkede mig en whisky og skrev lidt mere på min novelle.

Han var ikke dukket op om natten, så jeg prøvede selvsagt at kontakte ham igen, uden held. Og han syntes åbenbart ikke, det var vigtigt at besvare mine sms'er.

Intet nyt er godt nyt, siger man, når man har behov for at berolige sig selv. Lige nu duede udtrykket ikke. Der havde været for mange antydninger, erkendelser og forklaringer om hans situation til, at jeg bare kunne lade det ligge. Vi var kommet på bølgelængde på en ret venskabelig måde. Vi havde været meget sammen, siden han flyttede ind. Havde delt personlige facts, historier, musik, mad, øl. Min Fiat havde han lånt. Alt sammen i gensidig tillid.

Men lige nu...

Der skulle gå otte dage, før jeg hørte nyt om David Rosenbaum.

Ejeren af nabolejligheden var gået i gang med at demontere udstyret en aften, da jeg kom hjem fra min gåtur. Jeg forstod allerede på afstand, da jeg kom rundt om hjørnet ind til gårdspladsen, hvordan det måtte stå til.

Ejeren var, fortalte han, blevet præsenteret for en faktura på det overvågningssystem, som David havde

indvilget i at dække økonomisk. Det havde dog ikke været meningen, at han skulle dække det hele, blot installering og halvdelen af prisen. Men da han ikke havde svaret på hverken opkald, sms'er eller mails, havde ejeren tømt lejligheden for Davids ejendele, ville opmagasinere dem i en uge, derefter give dem til politiet.

Efter hans demontering af overvågningsudstyret inviterede jeg ham ind, da jeg vurderede, vi begge havde interesse i at få kontakt til David. Jeg, fordi jeg havde opnået et fællesskab med denne, efterhånden så 'mystiske', mand og ikke kunne slippe de seneste syv dages omstændigheder og nye tanker og ideer for min litterære virksomhed. Det havde udviklet sig så vidt, at tanker om vores samtaler udviklede sig til at præge både plot og personer i den aktuelle novelle. Hans interesse i David lå primært i den manglende betaling for leje og del af udstyret. Kunne vi hjælpe hinanden? Han tvivlede.

"Jeg må jo erkende, at mit indtryk af David Rosenbaum var præget af ordentlighed. Han er måske lidt for large, men han har ikke givet mig grund til at betvivle hans oprigtighed," åbnede jeg, da vi havde været forbi almindelig smalltalk om turisters og lejeres normale opførsel.

"Ja, det er faktisk også det, jeg troede, da jeg lejede ud og aftalte det hele. Men nu...," han stoppede.

“Ja, han har i hvert fald en ret tillidsvækkende personlighed,” forsøgte jeg at få ham videre med.

“Tillid er vigtigt, enig. Jeg kan bare ikke nøjes med tillid – jeg lever af det her.”

“Selvfølgelig,” fulgte jeg op. “Gad vide, hvad han egentlig vil leve af nu. Hans firma er jo gået ned.” Han kiggede op. “Ja, han har jo for eksempel købt Tesla’en gennem kuratoren. Og han lånte jo min Fiat til nogle møder om, som jeg forstår det, sine aktiver i firmaet – og sin ekskones indblanding, utroskab og forræderi, som han udtrykte det. Han har også kontaktet sine svigerforældre. Det kom der vist intet ud af.”

“For fanden da!”

Jeg gik ind efter to øl mere og åbnede dem.

“Har du ikke noget stærkere? Jeg tænker bedre, når jeg er lidt beruset og mere afslappet,” kommenterede han mit traktement.

“Whisky? En snaps? Vin er nok for svagt... Det er, hvad jeg har.”

“Whisky og en øl, det er godt!”

Jeg satte whiskyflasken og to tumblerglass på havebordet ved siden af de to Heineken.

“Skål! Forhåbentlig finder man ud af noget!” Han slugte sin to-fingers i én slurk, tog en tilsvarende af øllet.

Han bøvsede med blanke øjne og så et øjeblik ud til at være et godt sted.

“Ah, ah...” afslørede hans tilstand. Kortvarig, som den jo var – indtil næste slurk.

“Skål!” Og jeg prøvede ved min tilbageholdenhed at lægge en dæmper på drikkeriet. Det kunne ende helt galt.

Han virkede dog grundlæggende sympatisk, hvilket ikke altid er tilfældet med sommerhusejere / bolighajer. Fordommen stammer fra mit kendskab til den private boligudlejning. Her i dette tilfælde gjaldt fordommen ikke, kan jeg afsløre. Så jeg fandt en Heineken mere.

Hvordan opsporers man en bekendt, man grundlæggende ikke ved noget om, andet end det han har fortalt? Vi, udlejerer og jeg, henvendte os til landbetjenten, som var ude at køre, men han reagerede efter kort tid med en tilbagemelding om, at det jo nok satte hærværket i et nyt perspektiv. Ham Rosenbaum havde nok visse lig i lasten.

Jeg kunne kun komme i tanke om det, han havde fortalt. Så jeg foreslog, at betjenten fik fat i en redegørelse for, en liste over, alle Rosenbaums mobilopkald og sms'er den seneste måned. Det havde han selv tænkt, så selvfølgelig ville han det.

Dagen efter vækkede bagmandspolitiet mig med myndige, insisterende bank på døren. Landbetjenten var med. Vejret var slået om, og lidt råkold morgenblæst stod ind gennem døren. Jeg bød dem indenfor.

“Ja, de insisterede i at møde dig. Du er jo nok den nærmeste til at vide det, der er vigtigst,” nærmest undskyldte han.

Jeg satte vand over.

De to mænd præsenterede sig som Thomsen og Jacobs. Thomsen var pæredansk og lidt korpulent, virkede tilforladelig, et tilnærmelsesvist hjerteligt smil og et fast håndtryk.

Jacobs var englænder, ikke herboende, som Thomsen udtrykte det. Han var udlånt til bagmandspolitiet, da den sag, som involverede David Rosenbaum, nu viste sig at have grebet om sig. Europol stod parat til at hjælpe, hvis det viste sig nødvendigt, forklarede Thomsen.

“Kaffe? Coffee?” spurgte jeg og så rundt. De havde sat sig ved spisebordet. De takkede ja, alle tre. Jeg satte krus og Nescafé på bordet, lidt sukker og mælk og de seks havrekiks, der var tilbage. Selv ville jeg tage noget ordentlig morgenmad, når de var gået.

Jeg forklarede dem alt det, jeg havde oplevet af relevans, siden David var flyttet ind, alt det som også

landbetjenten havde fået at vide af mig. Jeg forklarede om mine egne tanker om den nye lejer derinde, fx at jeg anså ham som pålidelig og jo fx havde lånt ham min bil. At han havde fået udlejeren til at installere overvågning på grund af hærværket, og om hans bekymringer om konen og hendes elsker. At jeg vist nok troede han havde været udsat for svindel i forbindelse med det krakkede firma – det kunne man jo aldrig vide. Jeg var imidlertid ret sikker på, at Rosenbaum var et hæderligt menneske. Blot kunne jeg ikke forklare hans bortblivelse. Det tydede på problemer. Og deres tilstedeværelse her til formiddag viste, at jeg havde ret.

Det vedgik Thomsen. Han kiggede over på Jacobs, som nikkede. Han forstod åbenbart dansk. Men han forklarede på engelsk, at David Rosenbaum var involveret i en større international kæde af it-virksomheder, som praktiserede – efter største sandsynlighed – smugling af både varer og mennesker. Og hvidvask, som var hans felt. Som det så ud, var krakket en følge af Rosenbaums modvilje mod den praksis.

Konen og hendes kæreste var flyttet, nærmest flygtet, måske til Tyskland. Kærestens hjemadresse var i Hamburg. Men den var forladt for flere måneder siden – inden efterforskningen var nået dertil.

Så Europol måtte indover – uanset hvad. *Fandens til retsforbehold!* Jeg ville ikke kommentere, da jeg ikke er helt på linje med den opfattelse. Så jeg nøjedes med et “mmm, tjå”. Men jeg kan jo godt se det fra deres synsvinkel. Forbeholdet sætter visse alvorlige grænser for dansk politi, når det handler om samarbejde med Europol. Dog, hvidvaskproblematikken nødvendiggjorde internationalt samarbejde.

Vi tog afsked med et fælles sigte: hjælpe hinanden med efterforskningen, det vil sige, at jeg skulle give besked, hvis der kom nyt. De ville give mig besked om afgørende nyt.

Afgørende nyt fik jeg ti dage senere, da jeg modtog en e-mail om Rosenbaums død. Man havde fundet ham i en lejlighed ved havnen i Hamburg. Halsen var skåret over, og liget lå i badekarret.

Det tyske politi havde ingen anden end mig til at identificere Rosenbaum. Så dagen efter tog jeg til Hamburg.

Dækkenet blev trukket fra liget på ligbordet, så man kunne se ansigtet og det øverste af skuldrene. Der var en ubestemmelig lugt i rummet, hvor næsten alt var hvidt. Eller var det visheden om døden, der stank?

Det var Rosenbaum, ingen tvivl. Den tyske betjent udfyldte en formular, og jeg skrev under.

Snittet på halsen var syet, så det så 'pænt' ud. Men ellers var det ikke noget pænt syn. Han var først var blevet opdaget nogle dage senere af viceværten, så han var drænet for en stor mængde blod. Så ingen fylde under huden.

Jeg sank en stor mængde tristhed. En mand som havde haft en opkvikkende virkning på min – godt nok selvvalgte – 'ensomhed'. Hans tilstedeværelse havde tilføjet min skriveferie det krydderi, jeg og skrivningen havde brug for.

Jeg sagde stilfærdigt farvel.

I lighusets foyer stod Jacobs og Thomsen. De kom hen til mig og jeg kunne jo fortælle, at det var Rosenbaum.

Nu ville en dobbelt efterforskning gå i gang: mord og hvidvask.

Jeg tog tilbage til Rømø. Resultater fra den dobbelte efterforskning er udeblevet.

Fandens til forbehold!